

Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Μητροπολίτου, ἀξιόλογον τὸν τοὺς Ἱεροκήρυκας διδάσκαλον κύριον ἄνθιμον ἀπὸ Καρποδάμουνος, [Στράντα Ἐκκλησιῶι, πόλεως Θρακικῆς μεταξὺ Βιζύης καὶ Αδριανούπολεως], μαθητὴν τῆς ἐν Χάλκῃ Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, διδάσκαντα ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἀλλαχοῦ. Ἀνὴρ πεπαιδευμένος, συνετός, σεμνος καὶ εὐπροσήγορος, ἔχων πυλλὰς ἀλλὰς ἀρετὰς, ὁ κύριος ἄνθιμος θέλει ὡς ἐλπίζομεν, ὡρελήσει μεγάλως τὴν Σμύρναιαν κοινωνίαν, ὡς καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ Ἱεροκήρυκες ποιόδημοι, προτρέπων τοὺς πάντας διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματος μετὰ ζῆλου εἰς τὴν εὔσεβειαν, τὴν ἀδελφικὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ συνδρομὴν, τὴν ἐπιμέλειαν τῶν κοινῶν, τὴν ἐκπαίδευσιν, τὴν φιλεργίαν, τὴν χρηστούթειαν, τὴν ὀλιγάρκειαν, καὶ ἐγκράτειαν καὶ τὴν περιποίησιν τῶν ἀπόρων καὶ τῶν οὐρφανῶν, ἐπειδὴ οὕτω μόνον καὶ διὰ τοιούτων σπουδασμάτων καὶ τρόπων, συντηροῦνται καὶ αὐξάνουσιε εὐτυχοῦντες καὶ τιμῶνται πάντες οἱ λαοί.

Ο ἀγάθος οὗτος Ἱεροκήρυξ ἐξεφόνησε τὴν πατεριθεῖού-
σιν Κυριακὴν [11 Μαρτίου] ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ἐκ-
κλησίᾳ τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς λόγον περὶ ψυχῆς ἀληθῶς
ἐξαιρέστον καὶ θαυμάσιον μετὰ τῆς δεούσης προσφυ-
οῦς ἀταγγελίας, διαρκέσαντα μόλις τρείς τέταρτα τῆς
ώρας. Πάντες οἱ συρρέεσαντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ὁρόθ-
έξιν γριτιανοὶ εὐχαριστήθησαν πολὺ διὸ τὴν ὁμιλίαν
αὐτὴν, ἐπικινείεσαν καὶ ὑπὸ τῶν παρευρέθεντων ἀλλοτ-
θόξων. Ο λόγος εἶχε σύνταξιν ἀρελῆ, γλαφυράν, καθα-
ρὰν κατὰ τὸ λεκτικὸν, ἀλλὰ καὶ εὐκατάληπτον τοῖς
πίσιν, ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ αἱ εὐτεβεῖς Συμρναῖες ὡμο-
λόγησαν, ὅτι ἐνόησαν ἀποχρώντως πᾶσαν τὴν ὁμιλί-
αν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Δι' αὐτῆς ὁ Διδάσκαλος,
παραβαλὼν εὐστόγως τὰ ψευδῆ καὶ πρόσκαιρα τοῦ ὑ-
δικοῦ τοῦτο κόσμου ἀγαθὰ πρὸς τὴν ἀξίαν τῆς ψυ-
χῆς καὶ τῶν ἀνεκλαλήτων ἀγαθῶν τῆς μελλούσης,
τῆς αὔλου καὶ ἀτελευτήτου ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, παρε-
τρυνε τιὺς ἀκροταταὶ εἰστὴν μετάνοιαν, τὴν εὐεργεσίαν καὶ
τὴν ἀσκησὸν τῆς ἀρετῆς. Ἐνθυμηθεὶς δὲ πρὸς τοὺς ἄλτ-
λοις ἐν ἀργῇ τοῦ λόγου ὁ Ἱεροκήρυξ Ἅνθιμος τοὺς πρὸ
αὐτοῦ κοσμήσαντας τὸν ἀμβωνακὸν τῶν Συμρναίων
καὶ ταπεινωθεὶς ἐνώπιον αὐτῶν κατὰ μετριαφερεύνην
ἀξιέπειν, ἐπήνεγε καὶ τοὺς Συμρναίους ὡς λαὸν πι-
στὸν, εὐσεβέστατον καὶ τῷ πατριώτῳ δογμάτων, ἔθε-
μων καὶ παραδόσεων ζηλωτὴν. Ο ἔπαινος εἶναι πολ-
λάκις προτροπή. Οἱ Συμρναῖοι ἀγαπῶσι νὰ ἐπαινῶνται,
ἀλλὰ δὲν φάινονται πάντοτε ἀξιέπαινοι πολλοὶ ἐξ
αὐτῶν περὶ τὰ κοινὰ καὶ τὰ ἔντιμα.

Μάν άμφιβάλλοντες, διτι καὶ οἱ ἀκόλουθοι λόγοι τοῦ χωρίου Ἀνθίμου ἔσονται ἐμοίως λαμπροὶ καὶ ωφελιμώτατοι, καὶ τρέφοντες τὴν δικαιαν πρὸς τὸν Ιεροκήρυτα τοῦ ὑπόληψιν, παρακινοῦμεν καὶ ημεῖς διὰ τῆς Μετάλισης τὸν σεβασμότατον Μητροπολίτην καὶ τῷ αὔξετοι μερινῇ Κοινῷ τῶν Σμυρναίων καὶ προνοήσωσι τὸ δέον περὶ ουντηρήσεως καὶ σταθεροῦ ἀποκαταστάσεως ἐνταῦθα δύω τουλάχιστον Ιεροκήρυκων, τοῦ περὶ οὗ δ

λόγος κυρίου Ἀνθίμου καὶ ἄλλου τινὸς διὰ τὰς ἄλλας
ἐκκλησίας καὶ τὰ χωρία τῆς Σμύρνης.

I. A.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ.

Άπό τῆς ἐν Θετταλίᾳ Μαγνησίας γύρως, σπουδαίων τὰ Τρίκεφα, ή Ζαγορά, αἱ Μηλέαι καὶ ὄχλοι τόποι ὄρεινοι καὶ εὐχαρδοὶ μεταξὺ τοῦ Πελασγικοῦ κόλπου καὶ τοῦ Ολύμπου, μετοικήσαντες οἱ Μάγνητες μετὰ τὰ Τρωκά, ἔκτισαν τὰς ἐν τῇ Ιωνίᾳ δύω πόλεις ὀμηνυμού τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ Μαγνησίαν, [νῦν ἔρημον οὖσαν πλησίον τῶν Τράλεων] καὶ τὴν πρὸς Σιπύλῃ Μαγνησίαν, περὶ τῆς δὲ λόγος ἐνταῦθα, σωζόμετοντας καὶ ἀκμάζουσαν καλῶς ἐκ παλαιοῦ. Άλλοτε λέγουμεν τὰ πρὸς αὐτῆς γεωγραφικὰ καὶ ιστορικὰ συνοπτικῶς, ἵπας ἐπρέζαμεν καὶ περὶ ἄλλων πόλεων τῆς Μικρασίας, ἐὰν δὲν μᾶς προλάβεσσινοι λόγιοι τῶν φιλομάθῶν Μαγνησίων.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκούμεθα νὰ σημειώσωμεν, ὅτι
ἡ πόλις αὐτη, ἀπέχουσα ὡς 8 ὥρας τὸ πολὺ ἀπὸ
Σμύρνης, ἔχει καλλίστην θέσιν μεταξὺ τῶν Σιτύουλον δ-
ρους καὶ τοῦ Ἐρμου ποταμοῦ. Ἐχει δὲ μεγάλην
καὶ πλλὴν μετά τοῦ ἑστατερικοῦ ἐμπορίαν, περιέχουσα
καὶ 1000 περίου οἰκογενείας χριστιανῶν ὁρθοδόξων
τῶν πλησιτάτων τοῦ τόπου κατοίκων, πλείονας δὲ
Οθωμανῶν, πολλάτς Αρμενίων καὶ ὄλγιας Εβραίων.
Οἱ Γραικοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ πλείονες, ὡς λέγεται, πρὸ
30 ἑτῶν. Ἀλλὰ τινὲς τότε κατεσφάγγησαν ἀδίκως, καὶ
παραλόγως, ἄλλοι δὲ φιλούμενοι τὴν αὐτὴν τύχην με-
τώκησαν εἰς Σμύρνην καὶ ἀλλαχοῦ. Σήμερον ὅμως
οἱ Μάγυντες συνοικίζομενοι αὐθεντικοὶ ἀλλαχοῦ
προκήπτοντες εἰς τὰ γράμματα, τὰς τένχας καὶ
τὴν γαιωπονίαν δίνανται, νὰ ἐπιδόσωσιν ἐκ νέου, αὐ-
τὴν τιμῶντες τὴν ἀξιόλογον αὐτῶν κοι-
νότητα.

Οι Μάγνητες είται ἀξιέπακινοι, διτὶ πρὸ οὐλιγου εσύστησαν Συνεταιρισμόν τινα φιλεκπατιδειτικον, ὡς μανθάνομεν ἀσμένιν, διὰ τὴν ἀναγκαίαν σύστασιν ἐνὸς Παρθεναγωγέου, συνεισφέροντες εἰς τοῦτο προτ θύμως τὸ κατὰ δύναμιν ἔκαστος καὶ ζητοῦντες καὶ δεχόμενοι πανταχόθεν ὑπὲρ τοῦ καταστήματος τούτου τὴν συνδρομὴν τῶν συμπατριωτῶν αὐτῶν καὶ ἄλλων φιλοκάλων ὁμιγενῶν. Τὰ κορασιακὰ σχολεῖα, εἶναι ὡς εἴπομεν πολλάκις, ἀναγκαιότατα διὰ τὴν πρόσδοκαν καὶ τὴν ὑπόληψιν καὶ τύχην τοῦ Γένους, καὶ πρὸς τούτοις ηἱ τὴν καλλιεργειαν καὶ τὴν κατεπείγουσαν εἰσαγωγὴν τῆς γλώσσης, ἐκεῖ δηπου αὐτῇ ἔχαθη κατὰ δυστυχίαν ἐκ καιρικῶν παρερχομένων περιστάσεων. Τὸ παράδειγμα τῶν Μαγνῆτων, ὡς καὶ τῶν Τραπεζούντιων καὶ μετ' οὐλίγον τῶν Τραχλιανῶν, θέλουσιν ἀναμφιβόλως ἀκουλουθήσει μετά τινα χρόνον οι Θυατειρηνοί, οἱ Περγαμηνοί, οἱ Φιλαδελφεῖς, οἱ Α-

Ατταλειώται, οἱ Λαυδικεῖς, οἱ Ἀγκυρανοὶ καὶ ἄλλοι τῆς Ἐώσας γριστικινοὶ λαοί.

Πρωτενεργοὶ τές λαλής ταύτης ἐν Μαγνησίᾳ τότες φάνινται, ως συμπεραίνομεν ἐκ τίνος ἔγγραφου, οἱ κύιιι Εὐστράτιος Χ. Παλαιολόγου, Ἰωάννης ἀδαμαντίδης, Χαράλαμπος Παναγιώτεπούλος, Δημήτριος Γυρτάνης, Νετρος Συκέρης, Π. Ζαγαριάδης Ἰστρός, Ι. Οικονομίδης, Ἐλληνοδιδάσκαλος καὶ ἄλλοι, τοὺς ὅπα οὓς προτρεπομεν, ως καὶ τοὺς λοιποὺς Μάγνητας νῦν κτίσωσιν ἐπίτιθες διὰ τὸν σκοπὸν τούτον τὸν αναγκαῖον κατάστημα εἰς θέσιν πρόσφορον καὶ εὐρύχωρον μετὰ τοῦ χρειώδους οἰκήματος τῆς Διδασκαλίστης καὶ μικρᾶς Βιβλιοθήκης, περιλαμβάνον καὶ ἀφετὲν τότε πον διὰ δυνάριοφυτείαν καὶ κῆπον. Οἱ ῥηθέντες θεμιλιωταὶ τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς τῶν Μαγνήτων ἔταιρείς συνέταξαν καλῶς καὶ τὸν ἀναγκαῖον αὐτῆς κατηνοισμόν.

I. Γ. Δ.

ΑΔΤΙΝΙΚΟΣ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ.

Θαυμάζουσιν ἵστως τινὲς, διατὶ ἡ Μέλισσα ποιεῖ λόγον συνεγῶς περὶ τοῦ Πάπα, τῶν Ἰησουΐτων, καὶ πάσης τῆς προσλυτικῆς τοῦ Απτινισμοῦ σκευωρίας τε καὶ ἐνεργείας κατὰ τῶν Θρησδόξων γριστικανῶν τῆς Ανατολῆς, τιμῶντες ἄλλως τοὺς γράφοντας ἐν αὐτῇ ως εὐσυνεδή τους καὶ ἀνεξικάκους τῆς ἀληθείας; καὶ τοῦ δικιάσιος ζηλωτάς. Η ἐξήγησις εἶναι πρόχειρος καὶ, ως νομίζομεν, πειστικωτάτη.

Ἐν πρώτοις θαυμάζει καὶ ἡ Μέλισσα πῶς εὐρέσκονται Γραικοὶ, ἀνὴναι ἀλλοθῶς; Γραικοὶ Θρησδόξοι, ἡ ἄλλοι ξένοι, ἐπαγγελλόμενοι φιλαληθειαν καὶ ἀνεξιθρησκείαν, ἐὰν ἥναι ὄντως τοιούτοι, καὶ διως ἀρνούμενοι εἰς τοὺς Γραικοὺς αὐτὸς τὸ φυσικὸν δικαιώματα τοῦ ὑπερασπίζειν διὰ λόγου καὶ ἴστορίας τε πάτρια, τὸ ἀποστολικὸν δόγματα. προσέλλομενα ὑπὸ τῶν Παπιστῶν ἀπαντώς καὶ ἀδιαλλάκτωσέν αὐτῷ τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι καὶ διὰ τῆς ἡμετέρας γλώσσῃς καθὼν χρόνον ἥμεις δέν δίδομεν εἰς αὐτοὺς πρὸς τοῦτο τὴν παραμικρὰν ἀφορμήν. Οἱ Γραικοὶ πώποτε θέντεν ἐνοχλοῦσι τὴν Ρώμην καὶ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἡ καὶ τοὺς ἄλλους Λατινικοὺς λαοὺς, πέμποντες ἀπαστόλους, γράφοντες κατὰ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας καὶ δαπανῶντες πολλὰ ἡ ὀλίγα χρηματα διέτακτον, ἡ μεταχειρίζομενοι ἄλλα μέσα δλῶς ἀνίερα καὶ ἀθέμιτα διὰ σκοπού προσλυτικούς, σκανδαλιστικούς, ὑλικούς, φιλαύτους, ως πράττουσι πρὸς ἡμᾶς πανταχοῦν οἱ Παπισταί. Πιστεύουσιν αὐτοὶ ἀληθῶς, ὅτι σώζονται εἰς τὸν ἄλλον κόσμον βαντιζόμενοι, καὶ ὅγι βαπτιζόμενοι, καὶ πρωσκυνοῦντες τὸν τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπον ὡς ἄλλον Θεὸν ἐπὶ γῆς παντεδύναμον, καὶ ἀγοράζοντες παρ' αὐτοῦ διαβατήρια πρὸς τὸν Παράδεισον; Τοὺς συγχαίρομεν. Ποιοὶ ἐμποδίζει αὐτοὺς τοὺς καλοὺς χριστιανούς, νὰ πιστεύωσιν διτὶ θέλωσιν; Ἡμεῖς ωὗτε τοὺς παακινοῦμεν ποτὲ ν' ἀλλάζωσιν ἐκκλησίαν, οὕτε τοὺς εχόμεθα εὐκόλως, διτὶ πραεργωνιαῖς εἰς τὴν ἐκκλη-

σίαν μας, ως πράττουσιν αὐτοὶ καθ' ἑκάστην πρὸς τὰ δρόφαντα καὶ ἀνηλικα καὶ πρὸς ὑπηρετάς καὶ ἀγραμμάτους τῶν Θρησδόξων, μὴν ἐπίζοντες νὰ πείσωσι ποτὲ πεπαιδευμένους καὶ ἐλικιωμένους αὐθρώπους.

Ἄφης δι Παπισμὸς, παρατίθεται τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰ ιερὰ ψηφίσματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀτ περάτιστε νὰ συστήσῃς ἐν τῷ κόσμῳ παγκόστοιαν ἰεροκοσμικὴν, ως δῆμον διάδοχος τῶν εἰδωλολατρῶν, τῆς Ρώμης αὐτοκρατόρων, ἡμεῖς δὲν ἐλτίζομεν πάρα αὐτοῦ πάντοτε συνδιαλλαγὴν καὶ εἰςήντην πρὸς τὴν Θρησδόξην Ἐκκλησιαν. τῆς ὅποιας, ω., καὶ πάστες τῆς γριστικανοῦσύνης ἐν γένει, καθέδρα προσφυῆς, ἀναγκαῖα εἶναι το Βιζαντιον καὶ ὅχι ἡ Ρώμη. Η εὐκαιρία κάμητε τὸν καλέπτην, λέγει μήτρ παροιμία. Ο Παπισμὸς εἶναι πρυσέτι ως; ἐκ τῶν θερμῶν καὶ τῶν προύσεστων αὐτού κατακτητικός, ἐπιθετικός, βίαιος, καὶ δὲν πεοιορίζεται ὑπωδήποτε, εἰμὴ ὅπου εὑρίσκει πραγματὸς καὶ φῶς. Ο μόνος λοιπὸν τρόπος τοῦ νὰ ἔχῃ ἐνίστε ως ἐξ αὐτοῦ ἡ Γραικικὴ Ἐκκλησία ἡσυχίαν τινα καὶ τὴν δυνατὴν μετ' αὐτοῦ ἀρμενίαν ἡ κανόνιατεραν ἐνύλιαισιν, εἶναι τὸ νὰ πειραράτηται καλῶς, φωτίζουσα τὸ ποίμνιον κατὰ τῆς πολυμηχάνου καὶ ἀγάπτου ταύτης λυκοφύλαξα. Ισως δι Πάπισμος γίνεται οὗτο μόνον μετριώτερος καὶ εἰρηνικότερος πρὸς ἡμᾶς, μηνάνων, ὅτι νοοῦμεν καὶ βλέπομεν πάντας αὐτοὺς τοὺς πολεμικοὺς ἐλεγμοὺς, καὶ ὅτι καταρρέοντες μηδὲν ἡ πολὺ μικρὸν παρ' ἡμῖν, ὑποκείμενος καὶ νὴ ζημιωθῆσπετί τέλους ἐκ τῆς ἐπιθέσεως ταύτης πολὺ πτέριν, παρ', ὅσον κερδάνει | σῆμετον. Si vis pacem, para bellum. Ανθείης εἰρήνηη, ἐτοίμαζε πόλεμον. Ο χάρων τῶν Θρησδόξων Γραικῶν πρὸς τὸν Παπιστρὸν εἶναι ὅμολογομένως ἀμυντικὸς πάντοτε καὶ ὅγι ἐπιθετικός.

Άλλὰ ποῦ ἡ ἐπίθεσις, ἐρωτοῦσιν ἵστως οἱ πάντως ἀποτεφρόμενοι τοὺς θρησκευτικοὺς λόγους. Αἰ. φίλοι μου! Η ἐρώτησις αὕτη μόνη δεικνύει ἀρκούντως ἡ διεγνοεῖτε τὴν φύσιν τοῦ Παπισμοῦ καὶ τὰς νῦν ἐπιθέσεις αὐτοῦ κατὰ τῶν ἄλλων γριστικανῶν ἐκλλητιῶν, ἡ διεγνοεῖτε πρὸς τοῦ ὄλιγον φρυντικέτε περὶ αὐτῶν, ως καὶ περὶ αὐτοῦ. Άλλόμως, στοχάσθητε, διτὶ ἀν οἱ προπατορές μας είχον τὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν θετάματα ταῦτα, σῆμερον ἵστως ἔγεμον Παπισμοῦ ἡ Ἐπτάνησος, ἡ Πελοπόννησος, ἡ Κρήτη, ἡ Ρόδος, ἡ Κύπρος, τὸ Αιγαῖον, ἡ Χίος, ἡ Αἴγαρος, ἡ Θράκη καὶ Μακεδονία, αἱ Αθῆναι, αὕτη ἡ Σμύρνη καὶ ἄλλοι τόποι ὄρθοδοξοι, καὶ τότε πλέον ἔγινεσθε νὲ μὲν ἔσθνος πάντοτε, ἀλλὰ διχοτομημένον εἰς δύω ἡλληλομαχοῦντας λαοὺς, ὑποδούλους τῶν ζένων Κυριεύνησεων. Δὲν βλέπετε καλῶς τὴν ἐπίθεσιν, διότι ἀγνοεῖτε τὰς ἐτοιμασίας καὶ τὰς ιδέας αὐτῆς καὶ δεν προσέχετε εἰς τὰ πράττομενα καὶ γραφόμενα ὑπὸ αὐτῆς. Ίδού ἀν ἀγαπάτε, τὰ ἐφεζῆς ἐκ τῶν πολλῶν ὅσα καθ' ἔκαστην ἐπιμελῶς σχεδιάζονται καὶ ἐνεργοῦνται καθ' ἡμῶν.

Ἐκ τίνος θρησκευτικοῦ Περιοδικοῦ ἐκδιδομένου ἐν Λουγδούνῳ τῆς Γαλλίας δαπάνη τοῦ αὐτοῦ Προσπλοτικοῦ Ταμείου καὶ ἐπιγραφούμενου Χρονικὰ τῆς διαδήσεως τῆς πίστεως κτλ., τόμ. 29, λαμβάνομεν τὰς ἀκαλούθους περικοπάς.